

Sygn. akt VIII GC 294/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Patrycja Baranowska

Protokolant Marta Perkowska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Firmie Handlowo - Produkcyjnej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Firmy Handlowo - Produkcyjnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda A. S. kwotę 119.354,65 zł (stu dziewiętnastu tysięcy trzystu pięćdziesięciu czterech złotych sześćdziesięciu pięciu groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 10.109,61 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku,
- 16.841,79 zł od dnia 25 marca 2014 roku,
- 8.846,62 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku,
- 14.742,55 zł od dnia 25 marca 2014 roku,
- 48.701,63 zł od dnia 8 kwietnia 2014 roku,
- 8.200,50 zł od dnia 17 kwietnia 2014 roku,
- 11.911,95 zł od dnia 8 kwietnia 2014 roku,
- 15.418,44 zł od dnia 19 marca 2014 roku do dnia 7 kwietnia 2014 roku,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.589,00 zł (dziesięciu tysięcy pięciuset osiemdziesięciu dziewięciu złotych tytułem kosztów procesu).

Sygn. akt VIII GC 294/14

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej Firmy Handlowo-Produkcyjnej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 119.434,68 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot i terminów

oraz o zasądzenie kosztów procesu. Dochodzona pozwem kwota obejmuje cenę za sprzedane pozwanej artykuły mięsne. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana nie kwestionowała otrzymanych za zakupiony towar faktur, pomimo wezwania zapłaciła tylko część wynikających z nich należności.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana przyznała, że od 2014 r. współpracowała z powodem zaznaczając, że współpraca ta miała dotyczyć szerszego spektrum działalności. W związku z zamówieniami dokonywanymi przez pozwaną powód miał nabywać produkty od pozwanej. Współpraca miała więc opierać się na wymianie barterowej. Powód nie realizował jednak poczynionych w tym względzie ustaleń. Pozwana zarzuciła nadto, że jakość dostaw pogorszyła się. Zdaniem pozwanej towar nie spełniał norm jakościowych, a tym samym nie powinien być powiązany z wysoką ceną wyszczególnioną w złączonych do pozwu fakturach. Przedmiotowe ceny znacznie odbiegały od przeciętnych cen rynkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Zakłady (...) A. S. w C..

Bezsporne,

W ramach prowadzonych działalności gospodarczych A. S. nawiązał współpracę z Firmą Handlowo-Produkcyjną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. W ramach tej współpracy A. S. dokonywał na rzecz spółki (...) sprzedaży surowca mięsnego.

Z tego tytułu wystawione zostały między innymi następujące faktury VAT :

1. faktura VAT nr (...) na kwotę 10.401,45 zł, skorygowana następnie skutek o kwotę 252,15 zł i 39,69 zł, z której do pozostała kwota 10.109,61 zł; z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 10 kwietnia 2014 r.
2. faktura VAT nr (...) na kwotę 16.953,30 zł, skorygowana następnie o kwotę 111,51 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 16.841,79 zł; z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 24 marca 2014 r.;
3. faktura VAT nr (...) na kwotę 8.880,64 zł, skorygowana następnie o kwotę 34,02 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 8.846,62 zł; z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 10 kwietnia 2014 r.
4. faktura VAT nr (...) na kwotę 14.879,03 zł z terminem dostawy wskazanym na dzień 28 marca 2014 r., z której do zapłaty na skutek korekty o kwotę 136,48 zł, pozostała kwota 14.742,55 zł; z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 24 marca 2014 r.;
5. faktura VAT nr (...) na kwotę 49.110,65 zł, skorygowana następnie o kwotę 409,02 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 48.701,63 zł, z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 7 kwietnia 2014 r.,
6. faktura VAT nr (...) na kwotę 8.200,50 zł z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 16 kwietnia 2014 r.;
7. faktura VAT nr (...) na kwotę 15.498,47 zł, z terminem zapłaty wyznaczonym do dnia 13 marca 2014 r.

Towar objęty powyższymi fakturami został dostarczony i odebrany przez spółkę (...). Przyjęcia dostaw określonego towaru dotyczącego faktur w obecności kierowcy były potwierdzane odrębnymi dokumentami opatrzonymi podpisem oraz pieczęcią spółki (...). Wstawione faktury VAT także zostały opatrzone podpisem oraz pieczęcią spółki (...).

Bezsporne, nadto dowód: faktura VAT - karta 30,

pismo z 26.03.2014 - karta 31,

faktury korygujące - karta 32-34,

faktura VAT - karta 35,
pismo z 11.03.2014 - karta 36,
faktury korygujące - karta 37-38,
faktura VAT - karta 39,
pismo z 28.03.2014 - karta 40,
faktury korygujące - karta 41-42,
faktura VAT - karta 43,
faktury korygujące- karta 44-45,
faktura VAT - karta 46,
pismo z 25.03.2014 - karta 47,
faktury korygujące - karta 48-49,
faktura VAT - karta 50,
korespondencji mailowej - karta 51-53,
faktura VAT - karta 54,
dokumentu WZ - karta 55,
faktura korygującej - karta 56,
korespondencja stron - karta 57-61

W trakcie podjętej współpracy większości ustaleń, w tym dotyczących rodzaju surowca i ceny dokonywała M. R. - kierowniczka masarni w spółce (...) - z pracownikiem A. A. F.. Zamówienia na poszczególne dostawy składane były drogą elektroniczną oraz telefonicznie. M. R. ustalała warunki zamówień i dostaw. Następnie potwierdzała cechy dostawy i ilość oraz podpisywała dokumenty zatwierdzające dostawę. Na dalszym etapie współpracy negocjacje prowadzone były pomiędzy A. F. i M. B.. Pomędzy stronami prowadzone były również rozmowy dotyczące wystąpienia przez spółkę (...) z propozycją współpracy barterowej.

W tym samym czasie spółka (...) współpracowała również z innymi dostawcami.

Towar zamawiany u A. S. był dostarczany spółce (...) za pośrednictwem kierowców, w tym K. L., Ł. P., M. L. oraz W. J..

dowód: korespondencja stron - karta 57-61

zeznania świadka M. R. - karta 170-171,

zeznania świadka R. K. - karta 171,

zeznania świadka M. W. - karta 171,

zeznania świadka A. C. – karta 230-231

zeznania świadka A. F. - karta 231-233

zeznania świadka K. L. – karta 233

zeznania świadka Ł. P. – karta 233-234

zeznania świadka M. L. – karta 234

zeznania świadka W. J. – karta 234-235

przesłuchanie T. W. w charakterze strony pozwanej - karta 190

Przed przygotowaniem do przewozu jakość towarów podlega kontroli. W zakładach należących do A. S. kontrola jakości odbywa się w wielu punktach. Wstępnie sprawdza się, czy ubój został przeprowadzony odpowiednio i czy nie ma zanieczyszczeń. Następnie sprawdzane jest wychłodzenie półtuszy. Następnego dnia półtusze trafiają na etap rozbioru. (...) jest tak zaprogramowany elektronicznie, że wszystkie półtusze z poprzedniego dnia ubojowego zostają opróżnione. Rozbiór odbywa się pod konkretne zamówienia. Nie jest praktykowane magazynowanie mięsa. W zależności od zaplanowanej trasy, tego samego dnia albo następnego towar wyjeżdża do klienta. Samochody transportujące mięso wyposażone są w rejestratory temperatur. Prowadzony jest nadzór nad tym w jakiej temperaturze towar został dostarczony. Jest możliwość wydruku lub elektronicznego wglądu do rejestru temperatury danej dostawy, na danej trasie. Oprócz tego w dziale transportu jest rejestrowany przebieg całej trasy, postoje oraz otwieranie drzwi chłodni. Kontroli podlega też szybkość wychłodzenia półtuszy przed etapem rozbioru.

dowód: zeznania świadka A. C. – karta 230-231

Spółka (...) zakończyła współpracę z A. S.. Pozwana nie składała reklamacji dotyczących jakości towaru na piśmie, nie dokonywała zwrotu towaru.

dowód: zeznania świadka M. R. - karta 170-171

przesłuchanie T. W. w charakterze strony pozwanej - karta 190

W dniu 7 kwietnia 2014 r. spółka (...) dokonała na rachunek bankowy A. S. przelewu kwoty 11.200 zł jako tytuł wpłaty wskazując faktury nr (...). Na poczet faktury VAT nr (...) zaliczona została kwota 3.506,49 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 11.911,95 zł.

niesporne, nadto dowód: potwierdzenie przelewu – karta 62

W piśmie z dnia 6 maja 2014 r. A. S. wezwał spółkę (...) do zapłaty kwoty 119.434,68 zł tytułem zapłaty należności wynikających ze wskazanych w wezwaniu faktur.

Kolejne wezwanie do zapłaty kwoty 119.434,68 zł A. S. wystosował do spółki (...) w dniu 21 maja 2014 r.

dowód: wezwania do zapłaty – karta 63-66

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w znacznej części.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzi roszczeń potwierdzonych siedmioma załączonymi do pozwu fakturami VAT (o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...)) Powód dochodził kwoty głównej w łącznej wysokości 119.434,68 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot wynikających z poszczególnych faktur przy uwzględnieniu różnic objętych fakturami korygującymi.

W odpowiedzi na pozew pozwana nie kwestionowała faktu współpracy z powodem, nie kwestionowała też, że odebrała towar objęty fakturami w ilościach w nich wskazanych. Domagając się oddalenia powództwa w pierwszej kolejności

wywodziła jednak, że współpraca stron miała mieć szersze spektrum niż sama sprzedaż i opierać się miała na wymianie barterowej.

W wykonaniu obowiązków nałożonych przez art. 6 k.c., zawierający ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu, pozwana winna więc wykazać, iż strony istotnie zawarły umowę barteru o określonej treści, z której powód się nie wywiązał, a nie umowę sprzedaży. W świetle zaoferowanego materiału dowodowego Sąd nie miał wątpliwości, że obowiązkowi temu pozwana nie sprostała. Jedynym źródłem odnoszącym się do kwestii wymiany były dowody osobowe, niemniej zarówno świadek A. F., jak i przesłuchany w charakterze strony pozwanej T. W. poza wskazaniem, że pozwana spółka faktycznie występowała z propozycją wymiany barterowej, nie potwierdzili jakoby nastąpiły jakiegokolwiek wiążące ustalenia w tym względzie. Sama zresztą pozwana odmawiając zapłaty z powołaniem się na umowę barteru nie wskazała ani daty czy miejsca jej zawarcia ani istotnych jej założeń.

Mając na uwadze powyższe zaznaczenia wymaga, że barter jest rodzajem transakcji bezgotówkowej, polegającej na wzajemnej wymianie towarów lub usług o możliwie jednakowej wartości. Definicja barteru nie została zwarta w Kodeksie cywilnym - należy on bowiem do kategorii tzw. umów nienazwanych (art. 603-604 k.c.). Brak jakichkolwiek regulacji odnoszących bezpośrednio do umowy barteru czyni ją bardzo elastyczną, bez ograniczenia co do formy zawarcia. Do powstania takiego stosunku niewątpliwie niezbędne jest jednak ustalenie pomiędzy stronami podstawowych elementów stanowiących fundament całej transakcji do których należy ilość, jakość oraz wartość towarów lub opis usług obu stron oraz zamiany terminy i warunki dostaw (por. wyrok SN z 23.09.2004 r., I CK 210/04 lex nr 143148).

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że powód zasadnie wywodził swoje roszczenie z normy art. 535 § 1 k.c. i domagał się zapłaty ceny za sprzedany pozwanej towar.

Zgodnie z art. 535 k.c. określającym essentialia negotii umowy sprzedaży, obowiązkiem sprzedawcy jest przeniesienie na kupującego własności rzeczy i wydanie mu rzeczy, zaś obowiązkiem kupującego jest odebranie rzeczy i zapłacenie sprzedawcy ceny. W myśl ogólnej zasady rozkładu ciężaru dowodu, powód winien wykazać, że strony zawarły umowę sprzedaży o określonej treści oraz, że wydał towar pozwanej. Na okoliczność zawarcia umowy sprzedaży oraz wykonania przez siebie obowiązków sprzedawcy w zakresie żądania objętego pozwem powód powołał dowód w postaci faktur VAT, dowód spłaty części należności wynikającej z jednej faktury oraz dowody potwierdzające odbiór towaru. Stosownie do treści art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, iż osoba, która dokument podpisała złożyła oświadczenie o treści w nim zawartej. Dokument prywatny jest tym samym jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego, podlega więc ocenie tak jak wszystkie inne dowody. Sąd ma zatem prawo i obowiązek rozstrzygnąć o wiarygodności tego dowodu ze względu na jego indywidualne cechy i w kontekście całego materiału dowodowego. Możliwe jest zatem, w ramach tej oceny, przyjęcie, że to dokument prywatny jest dowodem decydującym o istnieniu i zakresie zobowiązania, tym bardziej, że dokumenty prywatne w postaci faktur załączonych do pozwu zostały podpisane również przez osobę odbierającą i opatrzone pieczęcią pozwanej. Uprawnia osób faktury podpisujących pozwana nie zakwestionowała. Wprawdzie faktury te były tylko rachunkami wystawionymi przez powoda jednak ich podpisanie przez pozwaną, przy możliwości sprawdzenia zawartych w nich danych, stanowiło wyraz akceptacji zobowiązania co do jego istnienia i wysokości (por. uchwałę SN z 06.07.2005 r., III CZP 40/05, OSNC 2006/5/84). Pozwana nie wskazywała na brak możliwości weryfikacji danych z przedłożonych jej faktur. Gdyby więc nie miały one podstawy w umowie stron, albo ich treść nie odpowiadała warunkom umownym, to faktury te nie powinny być przez nią podpisane. W praktyce gospodarczej faktura jest najczęściej podstawowym sposobem składania oświadczeń w zakresie wykonanych umów, dat podejmowanych świadczeń umownych, wysokości należnego wynagrodzenia oraz sposobu i terminu jego płatności. Skoro zatem normą jest, że faktury odzwierciedlają treść stosunku zobowiązanego pomiędzy ich wystawcą a odbiorcą, toteż naruszenie tej normy powinno się spotkać bądź to z odmową akceptacji faktur, z dążeniem do wyjaśnienia podstaw ich wydania, bądź też do wyjaśnienia rozbieżności między treścią faktur a rzeczywistą umową stron.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwana nie zakwestionowała opisywanych dowodów. Nie zaprzeczyła ani prawdziwości, ani rzetelności dokumentów w postaci faktur. Nie zaprzeczyła też, że wielokrotnie dokonywała

zamówienia od powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej surowca mięsnego, nie kwestionowała faktu dostarczenia towaru.

W ocenie Sądu powód wykazał fakt zawarcia umów sprzedaży przedstawiając dokumenty - potwierdzone przez pozwaną - pozwalające na wyprowadzenie wniosku, iż w związku z przedstawieniem faktur określających nazwę - rodzaj rzeczy, ilość i cenę doszło do ich zawarcia, w związku z czym strona pozwana zobowiązana jest zapłacić sprzedawcy cenę. Wskazana w fakturach cena, jak wynika z zeznań świadków w tym M. R. i A. F. była negocjowana przy każdej dostawie i ostatecznie zatwierdzana przez każdą ze stron. M. R. zaznała również, że możliwość weryfikacji ustalonych cen była ograniczona z uwagi na to, że taki towar na rynku miał tylko powód. Akcentowana zatem obecnie przez pozwaną okoliczność, że ustalone ceny były za wysokie z uwagi na konkurencyjność panującą na rynku jawi się jako gołosłowna i z pewnością nie może przesądzać o niezasadności powództwa. Nie ulega bowiem wątpliwości, że ustalona przez strony cena - poza określeniem przedmiotu sprzedaży, który sprzedawca zobowiązuje się przenieść na własność kupującego - należy do istotnych postanowień umowy. Umowa sprzedaży ze swej istoty jest więc umową odpłatną, a świadczenia stron mają charakter ekwiwalentny w znaczeniu subiektywnym. Zakładając racjonalność stron występujących w umowie, nie można nie dostrzec, że każda z nich dlatego w tę umowę się wdaje, gdyż w jej wykonaniu oczekuje otrzymać przynajmniej nie mniej, niż sama zobowiązana była dać lub dała. Umowa sprzedaży dla każdej ze stron jest źródłem załatwiania interesów (wyrok SN z 02.12.2003 r. III CK 141/2002, wyrok SO w Łomży z 28.11.2013 r., I Ca 279/13, lex nr 1715041). Odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy. Samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488 § 1 k.c. rodzi więc obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (wyrok SA w Katowicach z 17 stycznia 1992 r. I ACr 3/92, lex nr 5489).

Pozwana dowodziła, że wskazane w fakturze ceny są za wysokie z uwagi na niską jakość dostarczanego towaru. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało jednak by w związku ze stwierdzanymi rzekomo wadami pozwana zgłaszała jakiegokolwiek reklamacje. Świadek M. R. – kierownik masarni odpowiedzialna za dokonywanie umownych ustaleń, zamówienia i przyjęcie towaru zeznała, że nie pamięta jakoby pozwana zgłaszała jakiegokolwiek reklamacje co do jakości dostaw, towar zaś mimo niesatysfakcjonującej jakości nie był zwracany. Na brak zgłaszania zastrzeżeń co do jakości towaru, brak wszczęcia jakiegokolwiek proceduru wskazał przy tym świadek A. F. oraz świadkowie w osobach kierowców realizujących dostawy (K. L., Ł. P., M. L. oraz W. J.), w obecności których towar był rozładowywany i przepakowywany. A. F. odpowiedzialny był z ramienia powoda za realizację współpracy z pozwaną i z nim też kontaktowali się przedstawiciele pozwanej. Niewątpliwie zatem ewentualne zastrzeżenia jakościowe zgłaszane byłyby właśnie na ręce A. F.. Przesłuchiwany w charakterze strony pozwanej T. W. zaznawał z kolei, że spółka nie kwestionowała jakości dostaw, twierdząc jednocześnie, że na temat jakości towaru rozmawiał z pracownikiem powoda. Zeznał również, że wielokrotnie telefonicznie wnosił o obniżenie ceny z uwagi na obniżenie jakości towaru, nie umiał jednak wyjaśnić ile dostaw było wadliwych i kiedy rozmowy były prowadzone. Tymczasem przesłanką realizacji roszczeń z tytułu rękojmi za wady rzeczy objętych hipotezą art. 560 § 1 k.c., do których należy żądanie obniżenia ceny jest zachowanie przez kupującego tzw. aktów staranności. W stosunkach między przedsiębiorcami ustawodawca w art. 563 k.c. nakłada bowiem na kupującego obowiązek badania rzeczy. Na kupującym spoczywa też ciężar udowodnienia, że dokonał rzeczonych zbadania przedmiotu zakupu w czasie właściwym. Wykrycie niezgodności rzeczy z umową rodzi z kolei obowiązek niezwłocznego zawiadomienia sprzedawcy o wadzie. W tym zakresie kupujący jest więc zobowiązany wykazać, że uczynił zadość obowiązkowi niezwłocznego zawiadomienia sprzedawcy o stwierdzonej wadzie. Brak wykonania wspomnianego obowiązku powoduje utratę uprawnienia o obniżenie ceny. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nawet przy przyjęciu, że dostarczany przez powoda towar miał ewentualne wady nie sposób przyjąć by pozwana dokonała rzeczonych aktów staranności. Pozwana nie udowodniła ani dokonania zbadania przedmiotu zakupu w czasie właściwym, ani niezwłocznego zawiadomienia o wadzie. T. W. zeznał wprawdzie, że kontrolą jakości zajmowali się pracownicy dokonujący odbioru towaru co mogłoby wskazywać na właściwy czas, niemniej nie potwierdził w ramach jakich kontroli i w zakresie jakich dostaw wykrywane były określone wady.

Reasumując, w ocenie Sądu powód wykazał zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. i 232 k.p.c., zasadności roszczenia opartego na treści art. 535 k.c. W tym zakresie przeprowadzone postępowanie dowodowe i zgromadzony w jego wyniku materiał procesowy pozwalają uznać tę kluczową kwestię za udowodnioną przez powoda, a powództwo w znacznej części uzasadnione. Oddaleniu podlegały należności wynikające z poszczególnych faktur jedynie w zakresie wynikającym z faktur korygujących przy uwzględnieniu prawidłowej wartości korygowanych kwot.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, przyjmując, że wymagalność roszczeń dotyczących poszczególnych umów sprzedaży została kreślona dokumentach

Stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym dokumenty, które Sąd uznał za wiarygodne, jako że żadna ze stron nie kwestionowała ich treści, także Sąd nie powziął żadnych wątpliwości co do ich rzetelności i prawdziwości. Ustalenia faktyczne poczynione zostały również w oparciu o zeznania świadków, a także zeznania przesłuchanego w charakterze strony pozwanej T. W.. Zeznania te były logiczne i co do zasady korespondowały ze sobą w zakresie niezbędnym do ustalenia okoliczności faktycznych. Odmiennie przedstawiana kwestia oceny jakości dostaw wobec nie wykazania wyczerpania właściwego trybu reklamacyjnego oraz jednoznacznych żądań w tym zakresie nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Sąd pominął dowód z przesłuchania pozostałych zawnioskowanych w sprawie świadków z uwagi na to, że sporne okoliczności sprawy został już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd oddalił nadto wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zgłoszony przez strony mając na uwadze, że dla rozstrzygnięcia sporu brak było potrzeb ustalania - w myśl tezy dowodowej przedstawionej w odpowiedzi na pozew - okoliczności nierynkowych cen dostarczonego towaru skoro co do zasady pozwana odmawiając zapłaty dowodziła, że umówiona cena nie odpowiadała jakości dostarczonego towaru w związku z jego pogorszeniem się. Ponadto postępowanie dowodowe wykazało, że widniejące na fakturach ceny były wynikiem negocjacji stron i pozwana w chwili zawierania umowy zgodziła się zapłacić te kwoty za odebrany towar. Brak było również potrzeby ustalania jakości wyprodukowanego przez powoda towaru wobec nie wykazania wyczerpania właściwego trybu reklamacyjnego oraz niewykazania jaki konkretnie towar, z jakich dostaw i w jakiej ilości nie spełniał oczekiwań pozwanej.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto o art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 k.p.c. Stroną wygrywającą spór, niezależnie od oddalenia powództwa w nieznacznej części, jest powód wobec tego pozwana winna dokonać zwrotu wszystkich celowych kosztów procesu przez niego poniesione. Na przyznane od powodowi koszty w wysokości 9.589 zł składa się opłata od pozwu w kwocie 5.972 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł ustalonej na podstawie § 6 ust. 1 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz., (...) ze zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.